

og den nedslidning, der er sket af den offentlige sektor, efterhånden giver nogle udslag, som vi faktisk ikke rigtig kan være bekendt. Og de må jo ligesom vi andre modtage breve og henvendelser fra folk, som er kommet i klemme på en fuldstændig urimelig måde i det her system; noget, som viser, at der åbenbart i det her land er forskel på at have ret og at få ret. Og det er retssikkerhedsmæssigt et problem. Så derfor vil jeg sige, at det undrer mig, at der ikke er opbakning.

Det undrer mig også, at der ikke er det, med en socialminister, som i den korte tid, jeg har været herinde i den her omgang, har nedsat et utal af grupper, der skulle undersøge et utal af sager. Hver eneste gang, vi har haft sager oppe at vende, eksempelvis når vi har haft samråd om mere end 400 børnefamilier, der bliver smidt på gaden, fordi de ikke kan betale deres husleje, og spørger, om vi skal gøre noget ved det, så siger socialministeren: Næ, det skal vi ikke, vi skal undersøge det.

Nu vil vi undersøge noget, der virkelig er fundamentalt for vores offentlige sektor, nemlig om borgerne rent faktisk får den ret, de har krav på, eller om der er sådan lidt tilfældighed ude i kommunerne. Så jeg vil på SF's vegne sige, at vi synes, det er et godt, gennemarbejdet forslag. Vi synes, det er et spændende forslag, og vi må også give en cadeau til Enhedslisten for at lave det enorme stykke arbejde, der ligger bag. Enhedslisten er et lille parti, der virkelig slider i det. Så vi støtter forslaget.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Tak. Jeg skal give ordet nu til ordføreren for forslagsstillerne, fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne takke for debatten og takke for støtten fra Socialdemokraterne, De Radikale og SF. Det viser jo i hvert fald, at senest når vi får et nyt flertal, vil vi så kunne komme i gang med at se på retssikkerheden på det sociale område.

Men jeg er lige så forundret over denne fuldstændige afvisning fra Dansk Folkeparti og dets støttepartier, som andre i salen har været.

Jeg vil gerne starte med at understrege, at jeg mener, at masser af sagsbehandlere gør en kæmpe indsats for at prøve at gøre deres arbejde så godt som muligt. Men det er, som det også er fremgået af debatten, ikke nemt med de ressourcer, der er, og heller ikke med den lovgivning, der er på mange områder.

På flere områder er det jo sådan, at sagsbehandlerne står med en lovgivning, der påbyder dem, at de skal kontrollere folk, samtidig med at de skal rådgive dem. Når der sidder en kvinde i dyb krise, som prøver at gå fra en voldelig mand eller bliver forfulgt af ham, skal sagsbehandleren, samtidig med at vedkommende sidder og rådgiver hende, vurdere, om hun kommer med nogle oplysninger, som kommunen måske ikke har fået på det rigtige tidspunkt tidligere, og som derfor måske kan føre til, at hun skal anmeldes for uagtsomt socialt bedrageri. Det er ikke nogen nem situation at sidde i. Og hele ideen om at indføre uagtsomt socialt bedrageri er i dyb modstrid med de diskussioner, vi ellers har på retsområdet, hvor vi har afvist at indføre uagtsomt bedrageri for folk oppe i toppen af erhvervslivet, fordi vi mener, at så bliver det for svært for dem at gennemskue, hvordan reglerne er. Men for dem i bunden af systemet, der ikke har nogen ressourcer og er i dyb krise osv., mener man godt det er muligt at have et begreb om uagtsomt bedrageri.

Det er noget af det, jeg har foreslået at den her kommission skal se på, nemlig hvordan de regler har været anvendt i praksis. Hvor mange er blevet dømt for uagtsomt socialt bedrageri, og hvad har det været for nogle typer sager? Man skal snakke med sagsbehandlerne, snakke med de forskellige organisationer, der er brugere af det her system, og høre, hvad det giver for nogle overvejelser hos dem, hvad det giver for nogle problemer, og om det er noget, vi skulle overveje at ophæve igen. Det synes jeg er væsentligt at se på i forbindelse med en retssikkerhedsdebat. Men det kan jeg forstå at Dansk Folkeparti og dets støttepartier ikke mener der er nogen problemer i.

Så har der været spørgsmålet om, hvorvidt man er part eller ej. Altså, det er jo, mener jeg, fastslået, da vi indførte forvaltningsloven for 30 år siden, at man har krav på partshøring. Hvis man ikke var en part, hvorfor skulle man så partshøres? Det er da, fordi man er klar over, at der kan være nogle konflikter mellem myndigheder og borgere. Det er jo også derfor, vi har klagesystemer osv., det har vi da, fordi der kan opstå konflikter. Og når der kan opstå konflikter, så er der da behov for at se på, hvordan vi håndterer dem. Hvordan gør vi det bedre, så der kan opstå nogle færre konflikter, men også så det er tydeligt, hvad der skal ske, hvis der opstår konflikter?